

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

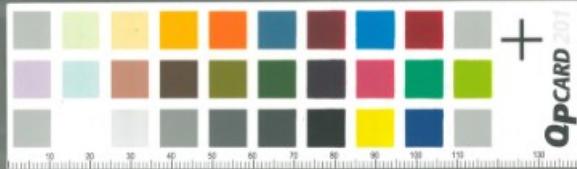
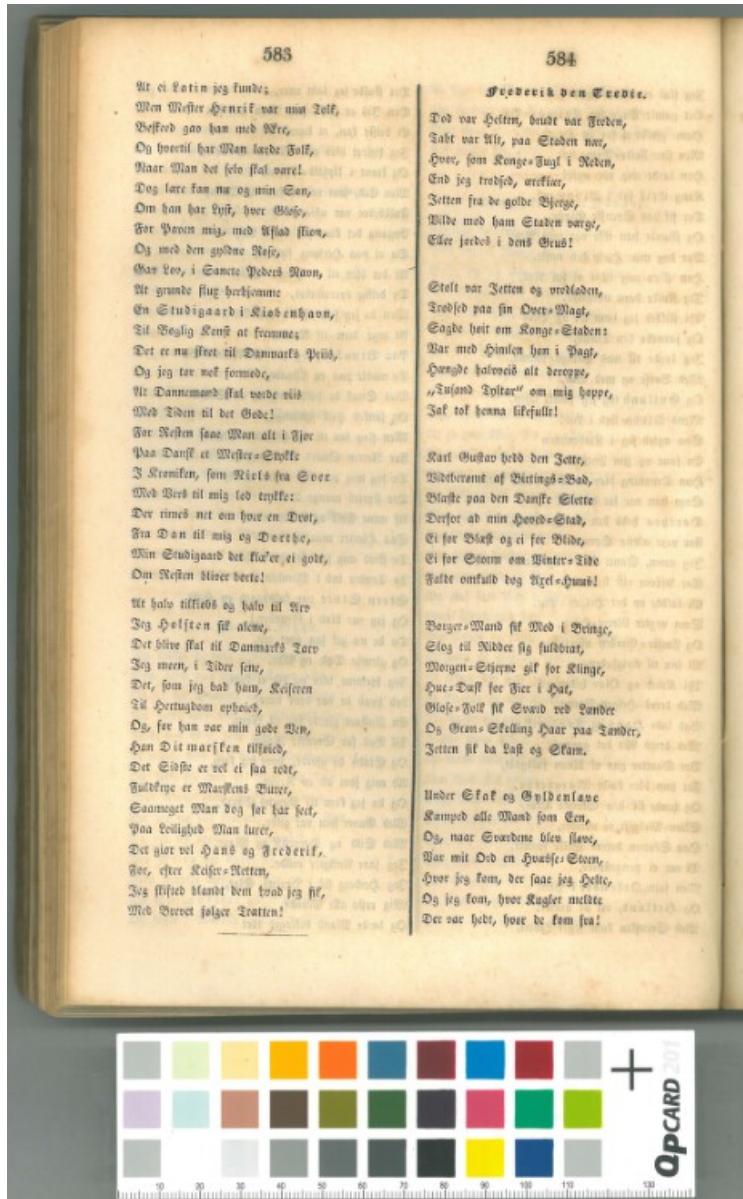
Titel: Den Danske Rim-Krønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den Danske Rim-Krønike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 583. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1449/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kun med Stab vi talte Timer
Gennem Dinnel-lige 12
Maaer der ringer, naar det smer,
Kjendt herre man den
Af den Klost-klang som mælde:
Hungre stal al Danke Helse,
Hugle kom med Hoden draa!

Det var Dydam's Olegz-Sneller,
Hid de fli med Giers Song,
Skundt fuldungen Gensl Tres-Dokter
Stubb dem gjorde Deien trang,
Saa i Sunz, naar Sud besaler,
Holland selo to Admiraler
Sætter til for København!

Bol det Bede var tilkøje,
Men det Knape var fort,
Talte var de tunge Dag,
Natten har fun Spæger,
Sjælker, menet op af Treden,
Stormed i Lys-Sjæltre Belden,
Saaf i Sæv ved Hunes-Bal!

Dog med slige Natte-Røne
Kosb der er at holde Glamb,
Og den Kosb fol aldrig sørte,
København! da Kongen-Mand,
Sæto fra Kvold til Morgen-Gryet
I hant Daad jeg saa formet
Kamzenek fra Heden-Old!

Snart der hængdes over Bælt,
Jætten's Har fra Brunk-Ebjerg
Ull en Steen-Buk nor indhulst,
Kongen sunket til et Drang;
Snart der hængdes over Sædet,
Jætten var med Et forsvarer,
Denne øyede hans Skud!

Nu, da Natten hun var emme,
Holdt igjen ei „Herrnes Dag.“

Det stal Danse ihukomme,
Mens der roter Konge-Flag;
Det stal Konger kærlig mænde,
Mens i dem en Draade findes
Af mit Kængelige Blod!
Mælde-Blod i mælde ad mit mælde
Mælde-Mand og Vorser mælde vor mælde
Mælde-træ i Kæl-Sæb,

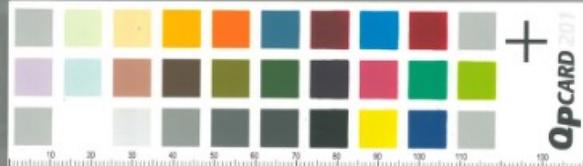
Bonden var med sine Sørgere,
Han ei mere pas Dinge sad,
Mælde tankede pas sit Eget,
Mælde dertil af for mægter:
Bonden's Greed og Kæntet Mars!

Det have Bergene og Præster,
Lænste pas der Hæle Dam,
Saa i hør en Lænsmand Rosser,
Halde Kronen mig til Kro,
Bed for Alt mig Ena røde,

Sælste Net og Sæmle Roade,
Som en Fader for mit Høf!
Saa pas Hæder-Læbets Alter
Blot den Danse Rose last,
Hvor, som efter mig forvalter
Med den vindstrænet Magt,
Mælde vel, at den bleo gjort
Gi til Døden man til Vor,
Gi til Ereb man Altet Barn!

Ul min hele Hæt det vroed
Dannemand at seje Tre,
Har min hele Hæt jeg leed
Hør at syde Sit i No,
Leed Dannemand at finde
Gjæstendom og Mælde inde,
Hør de Spæret haue afskrift!

Natten have maas sin Gimpe,
Som for Stor, saa for Smaa,
Konge-Magt, haalidt som Pengi,
Den i Danmark hele maas;

+
QPCARD 2011

Kun med Stab vi talte Timer
Gennem Dinnel-lige 12
Maaer der ringer, naar det smer,
Kloenb hæc mon den
Af den Klokk-Klang som mælde:
Hungre stat al Danke Helse,
Hugle kom med Heden daa!

Det var Odams Odleg-Sneller,
Hid de fli med Giers Song,
Skundt fuldungen Gensl Tres-Dokter
Stubb dem gjorde Deien trang,
Saa i Sunz, maa Sud besaler,
Holland selo to Admiraler
Goster til for København!

Bol det Bede var tilkøje,
Men det Knape var fort,
Talte var de tunge Dag,
Natten har fun Spøger,
Sjælker, menet op af Teoden,
Stormed i Lys-Sjæltre Belden,
Saaf i Sæv ved Hunes-Bal!

Dog med slige Natte-Nøgne
Kosb der er at holde Glamb,
Og den Kosb fol aldrig svare,
København! din Konge-Mand,
Sko fra Kosb til Morgen-Gryet
I han Daad jeg saa formet
Kamzenek fra Heden-Old!

Snart der hængdes over Bælt,
Jætten har fra Brunk-Ebjerg
Ull en Steen-Buk nor indhulst,
Kongen sunket til et Drang;
Snart der hængdes over Sandet,
Jætten var med Et forsvarer,
Denne æfede hans Skud!

Nu, da Natten hun var emme,
Holdt igjen ei „Hernes Dag.“

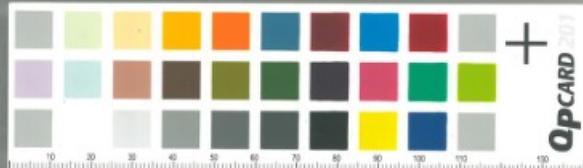
Det stal Danse ihukomme,
Mens der roer Konge-Flag;
Det stal Konger kærlig mænde,
Mens i dem en Draade findes
Af mit Kængelige Blod!
Mælde stat al Hæde og mælt
Mæls-Mand og Vorst og Vorger
Medtak bras i Kæs-Sud,

Bonden var med sine Sørgere,
Han ci mere pas. Æhne sad,
Mælde tankede pas sit Eget,
Regned derill alt for mejet:
Bonden Sæd og kæntet Mars!

Det haer Bergene og Præstene,
Lænste pas der Hæde-Tam,
Saa i hør en Lænsmand Næsten,
Halde Kronen mig til Kro,
Bed for Alt mig Ena mæde,

Elleste Net og flænde Roade,
Som en Fader for mit Høf!
Saa poa Hæder-Lænster Aller
Blø den Danse Rose last,
Hvor, som efter mig forvalte
Med den vindstrænet Magt,
Mælde vel, at den bleo gjort
Gi til Døden man til Povt,
Gi til Eenk man Altet Barn!

Ul min hele Hæt det vroed
Dannemand at seje Tre,
Har min hele Hæt jeg leod
Hoor ar nye Se i No,
Leod Dannemand at finde
Gjæstendom og Mælde inde,
Hoor de Spæret haer afstrakt!
Metten have maas sin Gimpe,
Som for Stor, saa for Smaa,
Konge-Magt, haalidt sum Pengi,
Den i Danmark heie maaz!

+
QPCARD 2011

til, paa Majestaten Begne,
Uden Sky decou et hejne,
Satte jeg en Konges-Rø!

Den stal stane til Verdens Ende,
Vidre høit fra Slag til Slag,
At vor Magt vi fæ i Hænde
Kun til Retten Vare-Dag,
Vidne med den store Gave:
Dannemand er ingen Slave
Og Landshæder ei Døper!

Børger i Fal med Aabel stemme
I mit Raad til Landets Lær,
Bondens Frelse ei at glæmme,
I ham stikke Folkes Ware,
Men paa en Dag Stort ei krysser,
Kun med Lampe kan det lykkes
Næt at ramme Ulus Law!

Dertil også man Man have
Vorde Mand og Baglig Konk,
Jeg med Bøyer mange Glæde
Fyldte derfor ei omfjord;
Begrene i Kungs-Sæle
Gæd engang sig Fal betale,
Viddem gør det bedste Gund!

Christian den Sguende.

Jeg befænde maz, delvære,
J hvor heit jeg sid paa Straa,
Engdom er dag heer Mands Hær,
Lykber af men spiser paa,
Blegte Haarene med Sorgin,
Som i Hatten, saa paa Bergen!

Lægen, som var syg blæde,
Lored vel, med fire Deb,
Mig og Niget at helbrede,
Og sin Doctor let man træse,
Dørre, fandt dog Patieten,
Lægedommen var, end Steten!

Jeg eg Niget kom paa Randen
Af den rene Undergang,
Lællen høede end Forlanden
Over Grøn dog loge Grøn,
Ja, til høfte, selv trodt Kur'en,
Sig høi Begge hjælp Naturen!

Med sit Hoved sat paa Stage,
Stats-Kalafabere til Skraf,
Og for alle Dætter frøge
Dil et stort Uværelses-Træk,
Strænje, som han var påset,
Staaat i Folke-Ejemælt!

Edlig trændte jeg tilbage
Fra den free Skue-Plads,
Dermed dog ubrande ei fage
Sandet i mit Amor-Glas,
Og det Mann har ingen Fare,
Som paa Jord kan mit udvare!

Vac de hunde, var de stærke,
Kenzenne i Syd og Reed,
Hos dog vandt et Minde-Mærke,
Hroar! høde der gif Deb,
End of Wit der gæter i Bangen,
Luft i Sky med Folke-Sangen!

Tor sin Fader aldrig satte
Som en bille Mindo-Sten,
Hvæstil Bonder kan sesfæste
Indstræt med din Tale rett;
Hus skal høde „Frederiks-Støte“
Slam saae de, som hende smote!

Derser jeg, som Frederiks Fader,
Eiger med den gamle Skjold;
Vel den Mann, sig efterlader
Elig en Son i Kenze-Hæder,
Bredre sin til Norges Balder;
Mælestem i Udgdoms Alter!

OPCARD 2011